

~~5.012~~

36218

В. МАСЛЯК.

В сьвяточний і радісний
день повороту з далекого
заслання і тяжкої неволі

**Его Ексцеленції Митрополита
г-р. АНДРІЯ ШЕПТИЦЬКОГО.**

Львів. Библиотека
АН. УРСР

Львів 1917.

З друкарні „Діла“ Львів, Ринок 10.

10,8.

ЛНБ України ім.В.Стефаника

00460390 (M)

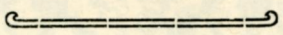
2004

36218.

~~18. 212~~

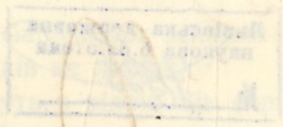
Львів. Бібліотека
АН. УРСР

В. МАСЛЯК.

В сьвяточний і радісний
день повороту з далекого
заслання і тяжкої неволі

**Его Екссцеленції Митрополита
г-р. АНДРІЯ ШЕПТИЦЬКОГО.**

ЛЬВІВ 1917.

З друкарні „Діла“ Львів, Ринок 10.

III
78.714

АН УРСР
ДЛЯ НАУКИ

В. МАСЛЯК

В сьвітотній і релігійній
дній повороу з далекого
звона і тяжкої неволі

Вид Енциклопедичної
І. Андрія Мельничка

ЛІТ. ТА НАУК. БІБЛІОТКА
I. 188139

Львівська державна
наукова бібліотека
№ 7883

Львівська державна наукова бібліотека

I.

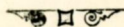
Витай нам!

(Слова до кантати,
музика В. Барвінського).

По предовгих днях неволі
Вернув батько до сиріт;
Дзвонять дзвони голосної
Сче́за' пітьма, встає сьвіт!
А розрада свої крила
Розпостерла на весь край,
З міліонових уст лунає:
 О витай нам, о витай!

Увійди в Свої тереми —
Вни Тобою відживуть;
Нехай сльози всі обсохнуть,
Най вже більше не пливуть.
Най паства Твоя радіє —
Вна без Тебе, мов вдова,
Побивалась в лютім горю
Днями смутку без числа.

Батьків наших Бог великий
І нащадків не лишив.
Твою путь в рідню Він справив
І тугу Твою втишив.
Слава Богу! вічна слава!
Счезла пропасть наших мук,
Бо наш Пастир знов між нами,
Скинувши окупи з рук.

Привіт.

Розписалась Україна буйними степами,
Загорнулась мов у шубу лугами лісами,
А красою до схід сонця, щоб більше сяяти,
Взяла собі під головку зелені Карпати.

Повінчалась із Дажбогом маєвої ночі,
Засьвітили від радощів її сині очі;
Умивала своє личко то в Дніпрі — то в Бозі
І сповила кубелечко при битій дорозі.

Немов чайка, літаючи, над гніздом скиглила
І дівчору свою рідну до грудий тулила —
Заздро стало тої долі сусідів отарі,
Тай загнались в її хату з недолею в парі.

Пописали її землю чорними шляхами,
Руйнували її хату хищними руками;
Забирали діток її в ясир, у неволю,
Торгували дітьми її в турецькому полю.

Попеліли її села, счезали достатки —
Із дажбогово багатства лишились остатки
І, чим ворог не пошив ся, те як раз з провола
Добивала рать домашня і чорна крамола.

Відтак її побратими на хрест волочили
 І з ручників удової кожух собі шили. —
 Сьпівав тоді старий гетьман в сердечній трівозі:
 „Біда чайці, що виводить діток при дорозі!“

Прийшла хвиля безпощадна і лютая сила
 Доконала її до решти і з ніг повалила.
 В роздертому кубелечку ворог примістив ся
 І послідних її соків до схочу напив ся.

Прийшли злидні — не на три дні, лихом надоїло;
 У царівни України личко помарніло...
 У чорную памороку мов сирота впала —
 Вже над нею чорна хмара неволі стояла.

II.

Аж при горах, при Карпатах в головах небоги
 Спершу вплив із за хмари місяць срібнорогогий...
 І досьвітки красші стали, сонце підняло ся,
 Розгорнула Україна русяве волося.

Отворила сонні очи, головку зводила
 І почула, як до серця ішла нова сила,
 Якась струя відродження і мета спасення...
 І вслухалась жадним ухом в пісню воскресення!

Звідсіль сини, звідси доні ішли враз до неї;
 З ладаном ішли цілющим до Неньки своєї...
 Підводили її звільна з тернового ложа
 І чинилась у тім диві якась сила божа!

Рідне слово згомоніло тим сердечним звуком...
 Рідні діти збирали ся в сьвятинях науки,
 І міць якась недозрима тьму від неї перла,
 Залунали слова імну: „Мамо! щесь не вмерла!“

„Ми всі разом, всі при Тобі і всі за Тобою!
 І Владика добрий з нами веде нас до бою,
 Не до того кервавого, де лиш смерть гуляє,
 А до того духового, що смерти не знає!“

„Гляди, мамо, до полудня сонечко простує
 Твої рани загоять ся, а серце відчує,
 Чого стоїть любов наша, невміруща сила...
 На те любим Тебе, рідна, щоб ти для нас жила“.

Оттак діти лебеділи і снували мрії;
 Посплітали у віночки рожеві надії...
 Аж ось вийшла чорна хмара з ворожого лугу,
 Завернула ясне сонце у темну пасмугу.

Клекотіла і греміла рокотом канонів
 І, несита сліз сирітських ні людських проклонів,
 Із овиду розігнала досвітки сьвячені
 І горнула їх у себе в лютости скаженій.

III.

Знов на землю дажбогову ішов ворог лютий
 І приніс кайдани сьвіжі з „братерства“ укуті;
 Ішов він нас „визволяти“ — бачиш — ще мало
 Кровожадне його серце добра з нас нассало.

„Єще отсю „підяремну“, її ще забрати“! —
 Щоб цілу вже Україну в кайдани скувати
 І віддати на поталу холодної смерти,
 А те ім'я українське з лиця землі стерти.

Блекотою слів солодких подавав отруту,
 А ділами свого роду складав иншу нуту;
 Слухав, нипав і нишпорив очима охрани,
 Де і якби завдавати єще тяжші рани.

VII

Збирав лаври — та не в поли, а свою заїлість
З під шелому відкрив врешті — велику умілість...
Пражив кнотом, як попало, не жалував труду
У всі тюрми наганяти спокійного люду.

Розпирав ся мов у себе, газдував по свому,
А вже тихі глухі вісти ішли до прийому...
Щось не везло в тій роботі, розгону не стало
Бо в Карпатах Україні знова засіяло.

Загреміли там і Наші до нового паю...
Ревів гомін лютих боїв від краю до краю,
Там обжинки і Січ наша в горах сьвяткувала
І покотом вражу силу як клала — так клала!

Прийшла розтіч а за нею погоня крилата,
Перла ніч'ю, перла днями, не дала спочати,
Уступила вража сила, втікала полями
І значила сліди власні своїми кістками.

А за нею гайвороне ревло на обиду,
А за нею шлях лишив ся мерзеного встиду,
А жорстокість безпощадна причинила слави,
Щоб сьвіт увесь пізнав ліпше племено лукаве.

На вози триумфу свого, сей, що куль бояв ся,
Набрав наших труженників і бігством спасав ся,
Від Татарів він такого лицарства учив ся,
Бо хижачтвом став багатий, хижакком лишив ся!

IV.

Забрав, украв, в ясир пігнав — в далеку дорогу
Архирея України, пастиря благого:
— „Нема таких і не було в мене на родині,
Нехай такі не проводять вражій Україні“.

VIII

І загнали Тебе, Батьку, ген-ген в сьвіт за очи,
Де і сонце блідо сьвітить і гріти не хоче,
Де земля від сліз розмокла, замерзла з роспуки
І де нарід весь німіє від горя і скуки.

За любов Твою велику до Церкви сьвятої,
Велено Тобі зазнати неволі гіркої —
Но солодкої душі Твоєї не могли зломати,
Ні в кайдани серця Твого насильством скувати.

Перед Богом, людьми чистий, сьвятими устами
Заступав Ти нарід рідний перед ворогами.
Сьвятим духом осінений Ти і там що днини
Просив в Бога милосердя для добра України.

Для почувань сердец наших — не було кордону!
Плили они все до Тебе у сей край проклону...
І до неба плили наші горячі бажання,
Щоб звідсіль прийшла потіха на Твої страждання.

І сам Бог творив обміну. З московского люду
Упав тягар довговічний насильного труду,
А Тобі судилась пільга — зірвати ті пута,
Що в Твоє вїдались серце, як у кров отрута.

Так прийшов кінець безправству а з тюрми Своєї
До сиріт вернувесь Батьку, до пастви Твоєї.
Дзвонять дзвони, луна' радість у велике сьвято,
Бо весь нарід знов відзискав тяжку свою втрату.

А Ти, Батьку, знов засївши на Своім престолі,
Позабудеш в божій ласці гірких днів неволі.
Жіте наше осінить ся Твоїми ділами
І пійде к' метам сьвітючим певними шляхами!

Львів 11. вересня 1917.

15.012
Львів. Бібліотека
АН УРСР

Львівська державна
наукова бібліотека
№ 7933

188139

1875

170844

100

10,

1-1880
0,24 (1987)
1-1881

III
78.714

5.012

36218

В. МАСЛЯК.

В сьвяточний і радісний
день повороту з далекого
заслання і тяжкої неволі

**Его Ексцеленції Митрополита
г-р. АНДРІЯ ШЕПТИЦЬКОГО.**

Львів. Бібліотека
АН УРСР

Львів 1917.
З друкарні „Діла“ Львів, Ринок 10.

108.